

UNA VEGADA I UN ALTRA

Les agulles del rellotge, com si s'haguessin congelat, donaven la sensació que els segons, els minuts i les hores passessin lentes i tedioses com si no volguessin moure's, com si s'haguessin detingut i per més que les mirés, no avencessin més ràpid; mentre, el llapis donava voltes a la seva mà, una i altra vegada, repetidament. Abstret, observa per l'àmplia finestra el familiar paisatge de Las Gavarres, amb Sant Antoni i la Torre Valentina, al fons, més enllà, el mar.

Mira al voltant i veu aquell despatx, el càrrec que sempre va voler ocupar. Elegant, folrat de fustes nobles amb tons foscos, una alta i ampla prestatgeria amb diverses fileres de llibres pulcrament enquadernats; tot el que sempre va desitjar. Sobre la taula de noguera, una foto de la seva dona i els seus fills en un llunyà dia feliç a la platja. ¡La seva dona! Recorda les passades trobades de joventut amb ella quan cada vegada era una primera vegada.

Un munt de papers ocupen la taula, cartes que esperen resposta, informes per completar, per llegir. Mira el telèfon, algú preguntant coses, "Sempre el mateix", "problemes, problemes, esperant que jo els resolgui".

Recorda el temps quan arribava somrient i pletòric d'energia al despatx. El seu ascens com a soci i membre de la junta havia arribat després d'una dura carrera de mèrits. Havia imaginat que el seu afany per arribar fins allà ja hagués hagut d'omplir completament la seva vida però la il·lusió viscuda durant aquell lent i esglaonat ascens, quelcom semblant a una feina d'Hèrcules, es va diluir gairebé en el mateix moment en què es va asseure en aquella butaca com a director, com si l'acte de la possessió espantés el seu entusiasme, la seva energia i la fortalesa que l'havia empès a ascendir

Pensa en ella. Li havia dit que ho volia i les últimes vegades ja no havia volgut ni cobrar-li pels seus serveis, tot i que ell havia insistit que recollís els diners. Si feia aquella feina, només era per obtenir els diners i enviar-los per mantenir la seva família. Només per això!. Ara, era ell qui cobria aquella necessitat i ella ja no havia de treballar. ¿Volia aprofitar-se d'ell? No ho creia. ¿Algú va dir que no podia seguir sent un home atractiu malgrat la seva edat? Pensa en ella i el tedi s'esvaeix. ¿I si tornés a veure-la?

¿Podria marxar abans? Trucarà de nou a la seva dona avisant-la que tornaria a arribar tard una altra vegada. Una setmana els dilluns, una altra, els dimecres, de vegades els dijous; que no és qüestió de crear hàbit que es pugui rastrejar i ser motiu de sospita

Baixa ràpid les escales i ja pot sentir de nou la sang fluir per les venes i notar com el seu cos cobra nova vida, excitat. Ara tot cobra un sentit, un altre ritme. La llum és més brillant, els colors més lluminosos, els sons semblen música rítmica i melodiosa, les olors són més penetrants, l'alegre bullici del trànsit, les persones caminant per les voreres. Ja està avall al carrer. Se sent viu.

Atura un taxi, arriba ràpid a la caseta als afores i li dona una bona propina al taxista. Camina veloç fins a la porta d'entrada i polsa el timbre platejat, puja ràpid les escales. El rep només vestida amb una preciosa bata de seda; els preludis són curts. Es deixa acariciar per la seva dolça veu i després es perd en el seu calent i sensual cos, fonent-s'hi, sentint-se viu. Després, pot xerrar una estona tranquil, distès, lliurement, sense crítiques ni retrets interrompent la conversa. Se sent comprès i també ell la comprèn.

Els comiats no s'allarguen i són curts, baixa les escales i la seva ment ja germina pensaments de penediment, el malestar de la traïció, es dona fàstic pel que fa.

Una altra vegada el taxi, aquesta vegada fins al pàrquing de la seva feina. Allà, agafarà el cotxe per tornar a casa. Un altre dia més. ¡Aquesta sí que serà l'última vegada!.